

Danielin kirja – numero kuusikymmentäkaksi

William Millerin profeetallisen näyn jalokivien paljastaminen: kriittinen tarkastelu adventismin poikkeamisesta ”suuresta valosta” ja kutsu palata todellisille perustuksille

Jeff Pippenger
2024-01-26

William Millerin unen jalokivet loistavat kymmenen kertaa kirkkaammin kuin ne loistivat milleriittien historiassa. Milleriittien käsitys siitä tiedosta, joka heidän historiansa aikana lisääntyi, oli oikea, mutta epätäydellinen. Kun heidän ymmärryksensä asetetaan täsmällisempään historialliseen yhteyteen, se osoittaa vakavampia seurauksia, sillä se ei ainoastaan laajenna jalokivien edustamia profeetallisia totuuksia, vaan tuottaa myös viimeisten päivien kymmenen neitsyen koetuksen. Milleriittien ymmärrys on esitetty kahdessa varhaisessa taulukossa (1843 ja 1850). Molemmat taulukot olivat Habakukin toisen luvun ennustamien taulujen täyttymys, ja sekä se tosiasia, että taulukot olivat Habakukin kirjan täyttymys, että myös se, että juuri nuo totuudet olivat adventismin perustotuksia, tunnistettiin sellaisiksi Profetian Hengen kautta.

Muutamien perustavanlaatuisten totuuksien ymmärrys lisääntyi kirkkaudessa, kun milleriitit suuren pettymyksen jälkeen 22. lokakuuta 1844 johdatettiin ymmärtämään taivaallista pyhäkköä ja pyhäkköön liittyviä totuuksia. Mutta adventismin siirtyminen laodikealaiseen tilaan vuonna 1856 sekä heidän lopullinen ”seitsemän ajan” hylkäämisensä vuonna 1863 johdattivat heidät Laodikean erämaahan. Mitään merkittävää totuutta ei ole adventismin kautta tuotu esiin 1850-luvun jälkeen. Jos epäilet tätä väitettä, osoita silloin, miksi se on virheellinen.

Milleriläiset olivat oikeassa ymmärryksessään Danielin kirjan toisesta luvusta, mutta heidän ymmärryksensä oli rajoittunut. Adventismi ei koskaan mennyt milleriläistä ymmärrystä pitemmälle. Tänäpäin voidaan nähdä kaikki ne kahdeksan valtakuntaa, joita Danielin kirjan toisessa luvussa edustetaan, samoin kuin Danielin rukoilemisen vertauskuva, jotta hän ymmärtäisi Nebukadnessarin unen salaisuuden. Tuo salaisuus edustaa lopullista profeetallista salaisuutta (kaikki profeetat osoittavat viimeisiin päiviin), ja viimeinen profeetallinen salaisuus on se, minkä Johannes määrittelee Jeesuksen Kristuksen ilmestykseksi. Tuo salaisuus avataan, kun ”aika on lähellä”, juuri ennen kuin koetus aika päättyy, ja tuo salaisuus avautuu nyt niille, jotka päättävät nähdä.

Milleriläinen käsitys Danielin kirjan ”jokapäiväisestä” tunnistettiin inspiraation kautta oikeaksi, mutta vuoteen 1901 mennessä adventismi alkoi hylätä tuota perustavaa totuutta, ja 1930-luvulle tultaessa adventismi oli palannut takaisin vanhaan protestanttiseen näkemykseen, jonka mukaan ”jokapäiväinen” edustaa jotakin Kristuksen pyhäkköpalveluksen osa-aluetta. Profetian Hengen mukaan tuo saatanallinen näkemys oli peräisin ”enkeleiltä, jotka oli karkotettu taivaasta”. Nykyään oikea milleriläinen näkemys ”jokapäiväisestä” voidaan nähdä paitsi pakanuuden symbolina myös adventismin kapinan symbolina, joka tuo väkevän eksytyksen niiden ylle, jotka eivät rakasta totuutta.

Milleriläiset johdatettiin oikeaan ajankohtaan kahdentuhannen kolmensadan vuoden päättymiselle, ja adventismi tunnusti heti Suuren pettymyksen jälkeen lisääntyneen valon, joka liittyi tuohon profetiaan; mutta hylätessään ”seitsemän aikaa” vuosista 1856–1863 lähtien, ja aina tähän päivään saakka, he eivät ole nähneet mitään etenevää valoa siitä opista, jota he väittävät keskeiseksi pylvääkseen ja perustukseksi. Tänä ”seitsemän aikaa” voidaan nähdä (niiden toimesta, jotka ovat halukkaita näkemään) olevan suoranaudessa yhteydessä kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetian jokaiseen ajanjaksoon.

Ensimmäiset neljäkymmentäyhdeksän vuotta edustavat maan lepoa koskevaa jaksoa joka seitsemäs vuosi, seitsemän kertaa toistettuna. Nuo neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta eivät edusta ainoastaan muinaiselle Israelille määrättyä koetuksen aikaa, vaan ne osoittavat myös, kuinka monta kapinan vuotta käskyä vastaan, joka velvoitti antamaan maan levätä, oli kuluttava, jotta karttuisi yhteensä seitsemänkymmentä vuotta, joiden aikana maata estettiin lepäämästä (mikä on juuri tuon saman kapinan tähden tullut vankeuden aika). Se viikko, jona Kristus vahvisti liiton, rakentuu kolmesta ja puolesta vuodesta ristiin saakka ja kolmesta ja puolesta vuodesta ristin jälkeen. Tuona viikkona Kristus kokosi kaikki ihmiset, sillä hän sanoi, että jos hänet korotettaisiin, hän kokoaisi kaikki ihmiset.

Nyt käy tämän maailman tuomio; nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Ja minä, kun minut korotetaan maasta, vedän kaikki tyköni. Joh. 12:31, 32.

Ne kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää, joiden aikana Kristus vahvisti liiton ja kokosi ihmisiä luokseen, edustavat niitä kahtatuhatta viittäsataa kahtakymmentä vuotta, joiden ajaksi Jumala hajotti kapinallisen kansansa liittonsa riidan tähden. Pohjoista Israelin valtakuntaa vastaan toimeenpannut ”seitsemän aikaa” edustivat kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden hajaannusta, joka alkoi vuonna 723 eKr. ja päättyi vuonna 1798. Vuosi 538 jakaa nämä kaksi ajanjaksoa ja muodostaa kaksi peräkkäistä tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden jaksoa. Ensimmäinen ajanjakso edustaa pyhäkön ja sotajoukon talleamista pakanuuden toimesta, ja toinen paavillisuuden toimeenpanemaa talleamista.

Eteläistä valtakuntaa vastaan määrätty ”seitsemän aikaa”, kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta, jotka alkoivat vuonna 677 eKr. ja päättyivät vuonna 1844, päättyivät 22. lokakuuta 1844. Se on liittokirouksen vertauskuva, ja se päättyi riemuvuoden pasuunan ääneen, jonka tuli kaikua sovituspäivänä. Vastaesikuvallinen sovituspäivä, joka alkoi 22. lokakuuta 1844, edustaa ajanjaksoa. Se on tutkivan tuomion ajanjakso, ja tuon ajanjakson aikana pyhään seitsemänjakssoon liittyvän riemuvuoden pasuunan tuli kaikua.

Mutta seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhaltaa pasuunaa, Jumalan salaisuus käy täyttymykseen, niin kuin hän on ilmoittanut palvelijoilleen, profeetoille. Ilmestys 10:7.

Seitsemännen pasuunan soiminen, joka alkoi 22. lokakuuta 1844, edustaa pyhän seitsenkierron riemuvuoden pasuunaa, sellaisena kuin se esitetään 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäviisi. Milleriläiset olivat lopulta oikeassa kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävän ennustuksen ajoituksen suhteen, ja adventismi tuli ymmärtämään siitä enemmän pian Suuren

pettymyksen jälkeen, mutta Millerin ”jalokivi”, kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävä ajanjakso, loistaa tänään kymmenen kertaa kirkkaammin. Jokaisella niistä seitsemän ajanjakson profeetallisista ominaispiirteistä, joita edustetaan kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävässä ajanjaksossa, on suora profeetallinen yhteys 3. Mooseksen kirjan lukujen kaksikymmentäviisi ja kaksikymmentäkuusi kahtentuhanteenviiteensataan kahteenkymmeneen vuoteen (”seitsemän aikaa”).

Milleriläiset torjuivat luopioprotestantismin ja katolilaisuuden väitteen, jonka mukaan ”sinun kansasi väkivaltaiset”, jotka ”korottivat itsensä” ja ”lankesivat”, olivat Antiochus Epifanesta kuvaava vertauskuva, ja he olivat oikeassa. He tiesivät ja puolustivat totuutta, että Jumalan profeetallisessa sanassa juuri Rooma esitetään ”sinun kansasi väkivaltaisina, jotka vahvistivat näyn”, eikä mikään tuntematon ja historiallisesti merkityksetön syyrialainen kuningas, joka vahvisti näyn.

Nykyään adventistiteologit opettavat, että ”kansasi ryöstäjät” on Antiokhos Epifanes. Nykyään sitä väitetään, joka milleriittien historiassa osoitti, että entinen liittokansa, joka sivuutettiin, ei ymmärtänyt eikä voinut ymmärtää näkyä (mikä vahvistuu ”kansasi ryöstäjien” oikealla ymmärtämisellä), toistavat jälleen kerran entinen liittokansa, joka jälleen kerran sivuutetaan.

Missä ei ole näkyä, siellä kansa joutuu turmioon; mutta autuas on se, joka pitää lain.
Sananlaskut 29:18.

Milleriläiset opettivat oikein, että 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenenviidesadan kahdenkymmenen vuoden ajanjakso (”seitsemän aikaa”) oli Raamatun pisin ja viimeinen aikaprofeti, mutta Laodikean adventismi hylkäsi tuon ”jalokiven” vuonna 1863, ja tänään voidaan nähdä, (niiden toimesta, jotka tahtovat nähdä), että milleriläiset eivät ainoastaan olleet oikeassa tunnistaessaan ”seitsemän aikaa” Raamatun pisimmäksi aikaprofetiaksi, vaan myös siinä, että ”kiiros”, joka on Jumalan suuttumus, toteutettiin sekä Israelin pohjoista että eteläistä valtakuntaa vastaan.

Tänään voidaan nähdä, että niiden kahden vihanajan, joita Danielin kirja käsittelee (samoin kuin muutkin profeetat), vastaavat päätökset ovat erään neljäkymmenenkuuden vuoden ajanjakson kaksi kirjatuokea (ensimmäinen ja viimeinen), jolloin Kristus pystytti milleriläisen temppelin, kuten esikuvallisesti ilmaistiin niissä neljäskymmenessäkuudessa päivässä, jotka Mooses oli vuorella vastaanottamassa ohjeita erämaamajasta pystyttämistä varten; sekä niissä neljäskymmenessäkuudessa vuodessa, joiden aikana Herodes uudisti temppeliä ja joihin fariseukset viittasivat keskustelussaan Kristuksen kanssa Hänen ”ylösnousemisestaan” siinä temppelin puhdistamisessa, joka oli kauppiaiden ja rahanvaihtajien toimesta ”hävitetty”, ja myös Hänen inhimillisen temppelin ylösnousemuksessa, joka luotiin neljälläkymmenelläkuudella kromosomilla. Tänään milleriläiset perustotuudet ovat yhtä oikeita kuin koskaan ennenkin, mutta ne ovat nyt kymmenen kertaa syvällisempiä.

Nykyään voidaan nähdä (niiden toimesta, jotka ovat valmiita näkemään), että kun Kristus esitteli itsensä Palmonina (Ihmeellisenä Laskijana eli Salaisuusien Laskijana) Danielin kahdeksannen luvun kolmattatoista jakeessa, Hän toi esiin yhteyden erään näyn, joka kuvasi kahdentuhannen

kolmensadan vuoden ajanjaksoa, ja toisen näyn välillä, joka kuvasi kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden ajanjaksoa. Kun näiden kahden profeettallisen ajanjakson välinen suhde tunnistetaan, voidaan nähdä, että ne ovat suoranaudessa yhteydessä paavillisen vallan tuhanteen kahteensataan kuuteenkymmeneen vuoteen, mikä puolestaan on yhteydessä Daniel 12:n tuhanteen kahteensataan yhdeksäänkymmeneen vuoteen sekä myös saman jakeen tuhanteen kolmeensataan kolmeenkymmeneen viiteen vuoteen.

On monia muitakin suoraviivaisia yhteyksiä profeettallisten ajanjaksojen välillä, jotka liittyvät Danielin kahdeksannen luvun jakeiden kolmetoista ja neljätoista kahteen näkyyn, mutta ne tunnistavat vain ne, jotka tahtovat nähdä. Mutta tänä päivänä, kaikkien niiden ajanjaksojen välisten yhteyksien tuolla puolen, jotka nämä kaksi näkyä tuovat yhteen, on Palmonin nimen ilmoitus (Ihmeellinen Laskija eli Salaisuuksien Laskija). Milleriläiset olivat oikeassa näiden kahden jakeen suhteen, mutta rajoittuneita, ja tänä päivänä adventismi on yksinkertaisesti täydellisessä ja perinpohjaisessa pimeydessä.

Pysähtykää ja hämmästykää; sokeutukaa ja olkaa sokeat; he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he horjuvat, mutta eivät väkijuomasta. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne syvän unen hengen ja sulkenut teidän silmänne; profeetat ja teidän hallitsijanne, näkijät, hän on peittänyt. Ja kaikki näky on tullut teille kuin sinetöidyn kirjan sanat, jonka he antavat oppineelle, sanoen: "Lue tämä, pyydän"; ja hän sanoo: "En voi, sillä se on sinetöity." Ja kirja annetaan sille, joka ei ole oppinut, sanoen: "Lue tämä, pyydän"; ja hän sanoo: "En ole oppinut." Jesaja 29:9–12.

Sisar White osoittaa, että William Millerille annettiin "suurta valoa" Ilmestyskirjasta, mutta hänen ymmärryksensä Ilmestyskirjan luvuista kaksitoista, kolmetoista, seitsemäntoista ja kahdeksantoista ei yksinkertaisesti ollut oikea. Nuo virheelliset käsitykset eivät ole esitettyinä kahdessa pyhässä taulussa, mutta se, mikä on esitettyä Ilmestyskirjan yhdeksänneistä luvusta, on "jalokivi", että islam on kuvattuna kolmen Voi-huudon kautta.

"Sekä saarnaajat että kansa ovat pitäneet Ilmestyskirjaa salaperäisenä ja vähemmän tärkeänä kuin muita Pyhän Raamatun osia. Mutta minä näin, että tämä kirja on todellakin ilmoitus, joka on annettu erityisesti niiden hyödyksi, joiden tulee elää viimeisinä päivinä, johdattaakseen heitä ymmärtämään oikean asemansa ja velvollisuutensa. Jumala ohjasi William Millerin mielen profetioihin ja antoi hänelle suuren valon Ilmestyskirjasta." Early Writings, 231.

Ilmaus "suuri valo" sisar Whiten kirjoituksissa on hyvin valaiseva. Miller ymmärsi Ilmestyskirjan seurakunnat, sinetit ja pasuunat, sillä pyhät enkelit "ohjasivat hänen mieltään" näissä aiheissa. Millerille annettu "suuri valo" kuvattiin kahdella pyhällä taululla, ja opilliset totuudet, jotka olivat tuo "suuri valo", yksilöitiin hänen unessaan "jalokiviksi". Adventismille annettiin tuo "suuri valo", ja se alkoi peittää sitä väärennetyillä jalokivillä vuodesta 1863 alkaen. "Valon" periaate on, että "valo" on se, mitä Kristus käyttää tuomitessaan ihmisen tai kansan.

"Valo" ei ainoastaan tuomitse kansaa, vaan myös se "valo", joka heillä olisi voinut olla, jos he eivät olisi vastustaneet sitä (kuten he tekivät vuonna 1856, vain yhtenä monista esimerkeistä). Toinen "valoon" liittyvä ominaisuus on, että hylätty "valo" synnyttää sitä vastaavan määrän

pimeyttä. Adventismi hylkäsi ja peitti Millerille Jumalan antaman ”suuren valon”, joka edustaa adventismin perustuksia.

Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut ”suuri valo”: ’He eivät ole vaivattuja eivätkä kauhistuneita moraalisen ja hengellisen tilansa vuoksi.’ Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. Minäkin valitsen heidän eksytyksensä ja annan heidän pelkonsa kohdata heidät; koska kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt.’ ’Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen’, koska he eivät ottaneet vastaan rakkaudella totuutta voidakseen pelastua, ’vaan mielistyivät vääryyteen’. Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.

”Taivaallinen Opettaja kysyi: ’Mikä voimakkaampi eksytys voi pettää mielen kuin se, että luulet rakentavasi oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekosi, vaikka todellisuudessa toimit monessa asiassa maailmallisen menettelytavan mukaan ja teet syntiä Jehovaa vastaan? Oi, se on suuri petos, lumoava eksytys, joka valtaa mielet, kun ne, jotka ovat ”kerran tunteneet totuuden”, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he kuvittelevat olevansa rikkaita ja rikastuneita eivätkä tarvitse mitään, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”” Testimonies, osa 8, 249, 250.

Laodikea, joksi adventismista tuli vuonna 1856, edustaa niitä, joille kerran annettiin ”suuri valo”, mutta joiden osaksi on määrä tulla Toisen tessalonikalaiskirjeen ”väkevä eksytys”, samalla kun he kaiken aikaa uskovat, että se väärä perustus, jonka he ovat pystyttäneet ottamalla käyttöön väärennettyjä kolikoita ja jalokiviä, on Jumalan säättämä, vaikka todellisuudessa se on perustus, joka on rakennettu hiekalle. Adventismi on ”seurakunta, joka on saanut suurta valoa, suurta todistusaineistoa”, mutta se on ”seurakunta”, joka on hylännyt ”sanoman, jonka Herra” on ”lähettänyt”, ja on sittemmin vastaanottanut ”mitä kohtuuttomimpia väitteitä ja vääriä olettamuksia ja vääriä teorioita”.

”Pyhittämättömät saarnaajat asettuvat Jumalaa vastaan. He ylistävät Kristusta ja tämän maailman jumalaa samassa hengenvedossa. Vaikka he tunnustuksensa mukaan ottavat vastaan Kristuksen, he omaksuvat Barabbaan ja sanovat teoillaan: ’Ei tätä miestä, vaan Barabbas.’ Varokoon jokainen, joka lukee nämä rivit. Saatana on kerskunut sillä, mitä hän voi tehdä. Hän luulee voivansa hajottaa sen ykseyden, jonka puolesta Kristus rukoili seurakunnassaan olevan. Hän sanoo: ’Minä menen ja olen valheen henki pettääkseni ne, jotka voin, arvostelemaan, tuomitsemaan ja vääristelemään.’ Kun petoksen ja väärän todistuksen poika saa sijaa ”seurakunnassa, joka on saanut suurta valoa”, suurta todistusaineistoa, tuo seurakunta hylkää sanoman, jonka Herra on lähettänyt, ja ottaa vastaan mitä järjettömimpiä väitteitä, vääriä olettamuksia ja vääriä teorioita. Saatana nauraa heidän typeryydelleen, sillä hän tietää, mitä totuus on.

”Monet tulevat seisomaan saarnatuoleissamme väärän profetian soihtu käsissään, sytytettynä Saatanan helvetillisestä soihdusta. Jos epäilyksiä ja epäuskoa vaalitaan, uskolliset sananpalvelijat otetaan pois niiden ihmisten keskuudesta, jotka luulevat tietävänsä niin paljon.

’Jospa sinäkin olisit tänä päivänäsi tuntenut, mikä rauhaasi sopii!’ sanoi Kristus. ’Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu.’”

”Kuitenkin Jumalan perustus pysyy lujana. Herra tuntee ne, jotka ovat Hänen omansa. Pyhitetyllä palvelijalla ei saa olla petosta suussaan. Hänen tulee olla avoin kuin päivä, vapaa kaikesta pahan saastasta. Pyhitetty virka ja kirjallinen työ ovat oleva voima välähdyttäessään totuuden valoa tälle nurjalle sukupolvelle. Valoa, veljet, enemmän valoa me tarvitsemme. Puhaltakaa pasuunaa Siionissa; nostakaa hälytys pyhällä vuorella. Kootkaa Herran joukko pyhitetyin sydämin kuulemaan, mitä Herra sanoo kansalleen; sillä Hänellä on lisääntyntä valoa kaikille, jotka tahtovat kuulla. Varustautukoot he asein ja varustein ja nouskoot taisteluun — Herran avuksi väkeviä vastaan. Jumala itse on toimiva Israelin puolesta. Jokainen valheellinen kieli vaiennetaan. Enkelten kädet kukistavat ne petolliset suunnitelmat, joita nyt muodostetaan. Saatanan varustukset eivät milloinkaan voita. Voitto seuraa kolmannen enkelin sanomaa. Niin kuin Herran sotajoukon Päällikkö mursi Jerikon muurit, samoin Herran käskyjä pitävä kansa on voittava, ja kaikki vastustavat voimat lyödään. Älköön yksikään sielu moittiko Jumalan palvelijoita, jotka ovat tulleet heidän luokseen taivaasta lähetetyn sanoman kanssa. Älkää enää etsikö heistä vikoja sanoen: ’He ovat liian jyrkkiä; he puhuvat liian voimakkaasti.’ He saattavat puhua voimakkaasti; mutta eikö sitä tarvita? Jumala on saattava kuulijoiden korvat soimaan, jos he eivät ota vaarin Hänen äänestään tai Hänen sanomastaan. Hän on julistava tuomion niille, jotka vastustavat Jumalan sanaa.”

”Saatana on käyttänyt kaikkia mahdollisia keinoja, ettei mitään tulisi meidän keskuuteemme kansana nuhtelevaan ja ojentamaan meitä sekä kehottamaan meitä panemaan pois erehdyksemme. Mutta on oleva kansa, joka kantaa Jumalan arkkia. Jotkut lähtevät pois meidän joukostamme eivätkä enää kannaa arkkia. Mutta nämä eivät voi rakentaa muureja estämään totuutta; sillä se kulkee edelleen eteenpäin ja ylöspäin loppuun asti. Menneisyydessä Jumala on herättänyt miehiä, ja Hänellä on yhä tilaisuuden miehiä odottamassa, valmiina tekemään Hänen tahtonsa — miehiä, jotka kulkevat läpi rajoitusten, jotka ovat vain laastilla siveltyjä muureja. Kun Jumala panee Henkensä ihmisten päälle, he toimivat. He julistavat Herran sanaa; he korottavat äänensä kuin pasuuna. Totuus ei heidän käsissään vähene eikä menetä voimaansa. He osoittavat kansalle sen rikkomukset ja Jaakobin heimolle sen synnit.”
Testimonies to Ministers, 409–411.

Tunnistaa saatanallinen “jokapäiväisen” symboli Kristuksen vertauskuvaksi merkitsee sitä, että ylistetään “Kristusta ja tämän maailman jumalaa samassa hengenvedossa. Vaikka he tunnustuksellisesti ottavat Kristuksen vastaan, he omaksuvat Barabbaan ja sanovat teoillaan: ‘Ei tätä miestä, vaan Barabbaan.’” Ne totuudet, joita Millerin unessa kuvattiin “jalokivinä” ja jotka myös havainnollisesti esitettiin kahdella pyhällä taululla, ovat se “suuri valo”, joka annettiin Millerille ja jonka adventismi on hylännyt.

He väittävät ylistävänsä Kristusta saatanallisella symbolilla ja sanovat seisovansa Jumalan perustuksella, vaikka kyseessä on väärennösperustus, joka tuo väkevän eksytyksen kaikille, jotka asettuvat tuon virheellisen opillisen rakennelman varaan. Ei ole mitään uutta auringon alla, ja nykyinen Israel vain kulkee muinaisen Israelin profeetallisissa jalanjäljissä.

”Yksi asia painaa sieluani: Jumalan rakkauden suuri puute, joka on menetetty valon ja totuuden jatkuvan vastustamisen kautta, sekä niiden vaikutus, jotka ovat olleet toimeliaassa työssä ja jotka, todisteiden kasaantuessa todisteiden päälle, ovat käyttäneet vaikutusvaltaansa vastustaakseen sen sanoman työtä, jonka Jumala on lähettänyt. Viittaaan heidät juutalaiseen kansaan ja kysyn: Onko meidän jätettävä veljemme kulkemaan samaa sokean vastustuksen polkua pitkin aina armonajan päättymiseen saakka? Jos mikään kansa on koskaan tarvinnut todellisia ja uskollisia vartijoita, jotka eivät vaikene, jotka huutavat päivin ja öin ja antavat kuulua ne varoitukset, jotka Jumala on antanut, niin se on seitsemännen päivän adventistit. Ne, joilla on ollut suuri valo, siunatut tilaisuudet, jotka Kapernaumin tavoin ovat etuoikeuksien puolesta korotetut taivaaseen — jätetäänkö heidät käyttämättömyytensä vuoksi siihen pimeyteen, joka vastaa annetun valon suuruutta?”

”Tahdon vedota veljiimme, jotka kokoontuvat yleiskonferenssiin, että he ottaisivat vaarin laodikealaisille annetusta sanomasta. Mikä sokeuden tila onkaan heidän osakseen tullut! Tämä aihe on saatettu tietoonne yhä uudelleen, mutta tyytymättömyytenne hengelliseen tilaansa ei ole ollut kyllin syvä eikä tuskallista saadakseen aikaan uudistuksen. ’Sinä sanot: minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.’ Itsepetoksen syyllisyys lepää seurakuntiemme yllä. Monien uskonnollinen elämä on valhe.” Manuscript Releases, osa 16, 106, 107.

“Kapernaum” oli se kaupunki, jonka Jeesus valitsi omaksi kaupungikseen.

”Kapernaumissa Jeesus asui matkojensa väliaikoina sinne tänne kulkiessaan, ja siitä tuli tunnettu ”Hänen omana kaupunkinaan”. Se sijaitsi Galileanmeren rannalla ja lähellä kauniin Gennesaretin tasangon rajoja, ellei suorastaan itse sillä.” Alfa ja omega, s. 252.

Kristus valitsi Kapernaumin, niin kuin hän muinoin oli valinnut Jerusalemin.

Ja hänen pojallensa minä annan yhden sukukunnan, jotta palvelijallani Daavidilla olisi aina minun edessäni lamppu Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä olen valinnut asettaakseni nimeni sinne. 1. Kun. 11:36.

Kristus valitsi adventismin kaupungikseen vuonna 1844, ja vuoteen 1863 mennessä adventismi oli jälleenrakentanut ”Jerikon” kaupungin, joka on laodikealaisen mukavuuden ja vaurauden vertauskuva. Niin kuin oli muinaisen Israelin laita, niin on myös nykyisen Israelin. Adventismi uskoo olevansa Jumalan erityisen kaupungin kansalaisia, mutta he ovat hylänneet ”suuren valon”, joka antaa todistuksen kansalaisoikeudesta. Samoin kuin Siilo Elin, Hofnin ja Piinehaan päivinä, adventismi tullaan tuomitsemaan sen ”suuren valon” mukaan, jonka heille annettiin tilaisuus vastaanottaa.

”Kuinka vähän kärsivällisyyttä onkaan ilmennyt niiden keskuudessa, jotka tunnustautuvat Jumalan lapsiksi, kuinka monta katkeraa sanaa on puhuttu, kuinka paljon tuomiota on lausuttu niistä, jotka eivät ole meidän uskoamme. Monet ovat pitäneet muihin kirkkoihin kuuluvia suurina syntisinä, vaikka Herra ei katso heitä niin. Niiden, jotka katsovat näin muiden kirkkojen jäseniä, täytyy nöyryä Jumalan väkevän käden alle. Niillä, jotka he tuomitsevat, on saattanut olla vain vähän valoa, harvat tilaisuudet ja etuoikeudet. Jos heillä olisi ollut se valo,

joka monilla meidän seurakuntiemme jäsenillä on ollut, he olisivat voineet edistyä paljon pitemmälle ja edustaa uskoaan paremmin maailman edessä. Niistä, jotka kerskaavat valostaan eivätkä kuitenkaan vaella siinä, Kristus sanoo: 'Mutta minä sanon teille: Tyyron ja Siidonin on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin teidän. Ja sinä, Kapernaum [seitsemännen päivän adventistit, joilla on ollut suuri valo], joka olet korotettu taivaaseen asti [etuoikeuksien puolesta], sinut syöstään alas helvettiin; sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet Sodomassa, se seisoisi vielä tänäkin päivänä. Mutta minä sanon teille: Sodomassa on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinun.' Silloin Jeesus vastasi ja sanoi: 'Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä [heidän oman arvionsa mukaan] ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.'"

"Ja nyt, koska te olette tehneet kaikki nämä teot, sanoo Herra, ja minä puhuin teille, varhain nousten ja puhuen, mutta te ette kuulleet; ja minä kutsuin teitä, mutta te ette vastanneet; sen tähden minä teen tälle huoneelle, joka on kutsuttu minun nimelläni, johon te luotatte, ja paikalle, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne, niin kuin minä olen tehnyt Siilolle. Ja minä karkotan teidät pois kasvojeni edestä, niin kuin minä olen karkottanut kaikki teidän veljenne, koko Efraimin siemenen."

"Herra on perustanut keskuutemme erittäin tärkeitä laitoksia, ja niitä on hoidettava, ei niin kuin maailmallisia laitoksia hoidetaan, vaan Jumalan järjestyksen mukaan. Niitä on hoidettava silmä yksin hänen kirkkauteensa suunnattuna, jotta kaikin tavoin hukuvat sielut pelastuisivat. Jumalan kansalle on tullut Hengen todistuksia, ja kuitenkin monet eivät ole ottaneet vaarin nuhteista, varoituksista ja neuvoista.

"Kuulkaa siis tämä, te tyhmä kansa ja ymmärrystä vailla oleva; te, joilla on silmät ettekä näe, joilla on korvat ettekä kuule: ettekö te pelkää minua, sanoo Herra; ettekö vapise minun kasvojeni edessä, minä, joka olen asettanut hiekan meren rajaksi ikuisella säädöksellä, niin ettei se voi sitä ylittää? Ja vaikka sen aallot kuohuvat, eivät ne kuitenkaan voi voittaa; vaikka ne pauhaavat, eivät ne kuitenkaan voi käydä sen yli. Mutta tällä kansalla on niskoitteleva ja kapinallinen sydän; he ovat luopuneet ja menneet pois. Eivätkä he sano sydämessään: Peljätkäämme nyt Herraa, meidän Jumalaamme, joka antaa sateen, sekä syyssateen että kevätsateen, aikanaan; hän säilyttää meille elonkorjuun määrätty viikot. Teidän pahat tekonne ovat kääntäneet nämä pois, ja teidän syntinne ovat pidättäneet teiltä hyvät asiat.... He eivät aja orvon asiaa, orvon asiaa, ja silti he menestyvät; eivätkä he hanki oikeutta köyhille. Enkö minä rankaisisi tällaisista teoista? sanoo Herra; eikö minun sieluni kostaisi tällaiselle kansalle?"

"Joutuuko Herra sanomaan: 'Älä rukoile tämän kansan puolesta äläkä kohota heidän tähtensä huutoa tai rukousta, äläkä esirukoile minun puoleeni, sillä minä en kuule sinua'? 'Sentähden sateet ovat pidätetyt, eikä kevätsadetta ole ollut.... Etkö sinä tästä ajasta alkaen huuda minulle: Isäni, sinä olet nuoruuteni opas?'" Review and Herald, 1. elokuuta 1893.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa tarkasteluamme siitä "suuresta valosta", joka annettiin William Millerille Ilmestyskirjan osalta.

"Kun Kristus tuli maailmaan osoittamaan tosi uskontoa ja korottamaan niitä periaatteita, joiden tulisi hallita ihmisten sydämiä ja tekoja, valheellisuus oli saanut niin syvän vallan niissä, joilla

oli ollut niin suuri valo, etteivät he enää käsittäneet valoa eivätkä olleet halukkaita luopumaan perinnäissäännöstä totuuden hyväksi. He hylkäsivät taivaallisen Opettajan, he ristiinnaulitsivat kirkkauden Herran, jotta voisivat säilyttää omat tapansa ja keksintönsä. Juuri sama henki ilmenee maailmassa tänä päivänä. Ihmiset karttavat totuuden tutkimista, jotteivät heidän perinteensä joutuisi häirityiksi ja uusi asiainjärjestys tulisi voimaan. Ihmiskunnassa on jatkuva alttius erehtyä, ja ihmiset ovat luonnostaan taipuvaisia suuresti korottamaan inhimillisiä ajatuksia ja tietoa, samalla kun jumalallista ja iankaikkista ei havaita eikä arvosteta.” Counsels on Sabbath School Work, 47.